

אתגרתא

בשבע 1129 | ט"ז בטבת תשפ"ה, 16.01.25

נוסחת הניצחון

הם שירתו מאות ימים בעזה ובלבנון, אבל הרגישו שצה"ל והדרג המדיני לא פועלים בכיוון הנכון. בתנועת 'מילואימניקים דור הניצחון', שהוקמה תוך כדי המלחמה, קובעים כי רק תפיסת שטח, עידוד הגירה מעזה ויצירת אזור חיץ בצפון יהיו המדד לניצחון מוחלט ומבחינתם ההסכם מול חמאס הוא אסון: "אנחנו יוצרים במו ידינו את השביעי באוקטובר 2035" // **צורית פניגשטיין**

צילום: מרים פייגא בונטמבויץ

למה אני לא אוהבת את השימוש בבינה
מלאכותית בדיווחיו של משה נוסבאום // **חנה קטן**

ראש מועצת מטולה מספר על הרגע שבו רגליו דרכו
בכפר כילא בדרום לבנון // **עניין אישי, יוסף ארנפלד**

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

בין הבלבול לאסון

חייבים להחזיר את השכל לשיח הציבורי, על החטופים ובכלל

אומרים לנו שאין ברירה, חייבים עסקה עכשיו. למה? בשביל הלכידות הלאומית. אם לא נלך על עסקה בכל מחיר יהיה קרע בעם. ובכן, אני אולי יכול להבין את אלה שנכנעים לחמאס כדי להציל את מי שאפשר להציל עכשיו, אבל מה ההיגיון של אלה שנכנעים, להבדיל אלף אלפי הבדלות, לקמפינירים הכי ציניים של השמאל? הרי אצלם "קרע בעם" זאת תוכנית עבודה. הם אלופים ביצירת תחושה של קרע בעם. לפני החטופים לא היה קרע בעם? תיגעו באיזה סעיף בעילת הסבירות - תקבלו קרע בעם. תעשו תפילת יום כיפור עם הפרדה - קרע בעם. תפטרו את גלנט - קרע בעם. תעזו לערוך טקס מטעם המדינה ביום השנה לטבח - קרע בעם. תצביעו לנתניהו - קרע בעם. אתם באמת חושבים שאחרי שאחרון החטופים יחזור במהרה בימינו הם ייתנו לעם להתאחד ולחיות בשלום ובאחוזה?

ובכלל, אם אתם קונים את האיומים האלה של קרע בעם, למה לא לוותר בסוגיה המהותית שבאמת קורעת את העם יותר מחמשיים שנה: ההתיישבות ביהודה ושומרון. אז קדימה, תפנו ישובים (עכשיו!) ונגיע לאחדות ולהסכמה ציבורית, לא חבל על כל השנאה הזאת שקורעת אותנו מבפנים? במקום לצאת מעפרה למפגשי פיוס עם אחים לנשק שמאיימים בקרע - פשוט תצאו מעפרה.

5 ים גורליים לפנינו. נתפלל שמקבלי ההחלטות, וגם אלו שמשפיעים עליהם, יתעלו לתודעת "מוח שליט על הלב". אגב, כמה סמלי שבמשפט הכל כך קצר הזה של בעל התניא מופיעה גם המילה "שליט". מין תזכורת מרומזת, לכולנו, מה קורה כשהולכים אחרי הלב ומשחררים 1,027 מחבלים תמורת הילד של כולנו. ●

זעקו אבל לא הקשיבו להם. הם שילמו את המחירים הכבדים בפיגועים ובאינתיפאדות, אבל קראו להם "קורבנות השלום". ועכשיו סמוטריץ' הוא הנציג הפוליטי של 14 מנדטים, מהם עשרות אלפי לוחמים שברגעים אלה ממש מחרפים את נפשם כדי להציל חטופים, ורבים מהם שילמו בחייהם למען השבתם. הי"ד. אבל אין לו לגיטימציה לדבר אחד - לדעה משלו. להשקפת עולם. יש בי שנאה והיא תנצח.

4 בל יות מהדיבורים של אביב גפן, כואב לי לשמוע את הקולות במחנה הימין, חלקם אפילו חשובים, שאומרים שחייבים לקחת את הסיכון האדיר וללכת על עסקה למרות כל הסיכונים, ולמרות שההתנגדות שלנו מוצדקת. אלה אנשים שדווקא כן מסתכלים על העתיד, ומודעים היטב לסכנות שבעסקת כניעה, אבל

1 דבר שהכי מפחיד אותי בעסקת החטופים הוא השיח על עסקת החטופים. כלומר, ברור שמה שהכי מפחיד בעסקה הוא המחירים הכבדים שאנחנו עלולים לשלם עליה בחיי אדם, חלילה. אבל זה בדיוק העניין, שאין דרך לדבר על זה ועל חששות והשלכות נוספות של העסקה. למה? כי מחירים, חששות והשלכות הם עניינים שנוגעים לעתיד. לעתיד הקרוב אומנם, אבל לא לעכשיו-עכשיו.

זאת ועוד, בשביל לדבר על מה שמסוכן בעסקת החטופים צריך גם קצת דמיון. אני לא מדבר על חזון, אני מדבר רק על מבט צופה פני עתיד. אבל הנה, אתם רואים, שוב הגענו למילה המעצבנת הזאת, "עתיד". בשיח על החטופים מתייחסים רק להווה, לחטופים שאנחנו מכירים את השמות שלהם, את הפנים שלהם, את הנמשים שלהם, אז מה אתה בא אלינו עם נרצחים או חטופים עתידיים שאין לנו מושג מה צבע השיער שלהם? ומעל הכול: דיבורים על ההשלכות של העסקה מצריכים שכל, מוח וקור רוח, ואלה כבר מזמן הוצאו מחוץ לשיח.

2 מוח שליט על הלב, כתוב בספר התניא. והאמירה הזאת עולה בראשי בכל פעם שמדברים על החטופים. ושלל תבינו לא נכון, אני לא מנסה, ולא רוצה, וגם לא יכול, להתכחש לרגשות שסיפור החטופים מעורר בנו. ואני מבין לגמרי את החרדה ואת המתח ואת הדחיפות והבהילות. כן, את העכשיו-עכשיו. אבל אני חושב שאם נכניס לסערת הרגשות הלאומית הזאת גם קצת שכל, נקרב את העכשיו הזה, וגם לא נגרור לעוד חטיפות בעתיד. אופס, שוב הזכרתי בחוסר רגישות את המילה "עתיד". סליחה.

קשה לא להתבלבל בימים אלו. אנחנו תחת קמפיין אגרסיבי. תחת שטיפת לב (למה באמת אין ביטוי כזה?) שגורמת לנו להרגיש לא נעים אם אנחנו לא צועקים, או לפחות שרים, למען החטופים. בזמן שהדבר היחיד שאנחנו, האנשים הקטנים, יכולים לעשות, בלי להעלות את המחיר ולהרחיק את השחרור, הוא לזעוק אל ה', ממש כמו בפרשת השבוע. וגם את זה רצוי לעשות בלי רעש גדול מדי. פן תעלוזנה בנות פלישתים, פן תעלינה מחירים.

3 פרופו שרים: ביום שלישי בערב, בעצרת בכיכר החטופים בתל אביב, הופיעו ביחד עומר אדם ואביב גפן תחת הכותרת "שרים יחד לשובם". תוך כדי הדואט המרגש של השיר "יש בי אהבה והיא תנצח", ממש בין בתי השיר, אמר גפן כך: "אנחנו פה היום, עומר ואני, כדי לומר שהערב, הלילה הזה, אין אופוזיציה וקואליציה, אין אשכנזים ומזרחים, אין חילונים ודתיים, אין סלסול ורוק. יש עם ישראל מאוחד ביחד. כולם דורשים להחזיר את החטופים עד אחרונם, בריאים ושלמים!". הקלידן המשיך ללוות את גפן בנגינת פסנתר על רקע הדברים: "זה צו השעה, זה העם היהודי, הישראלי. תודה רבה לכם על המאמצים, על המאבק היומיומי. לכל המשפחות שנאבקות יום יום, הגיעה שעתכם היפה לקבל את בניכם בחזרה. זו התפילה שלנו".

מדהים איך אפשר להגיד מסר כזה מסוכן, במילים כאלה יפות, עם נעימת פסנתר ברקע. ואני לא מתכוון רק לסכנה שבעסקה, זה ברור. אני מתכוון לסכנה שבהשתקה של מי שלא מקבל על עצמו את הקו של הקמפיין המאחד. אין ימין ושמאל, אין אופוזיציה וקואליציה. רק מי שחושב כמוני קיים ונספר. אביב גפן בעצם מדיר מהישראליות את כל מי שחושב אחרת ממנו. בסיום המונולוג הזה המשיכו גפן ואדם אל השורה הבאה בשיר: "בין הבלבול לאסון"... למחרת, מישוה שלח לי סטורי מהאינסטגרם של אביב גפן. ממש במקביל לעצרת "שרים יחד לשובם" הוא פרסם תמונה של השר בצלאל סמוטריץ' וכתב עליו: "כמה אטימות ועליבות לקושש מנדטים במחיר של חיי אדם. תתחיל לייצג את קדושת החיים ותפסיק לייצג את המוות". וואו. הרי אם רק היו מקשיבים לסמוטריץ' ולבוחריו, בימי אוסלו ובימי ההתנתקות, לא היינו מגיעים לאסון הנורא שקרה בעזה. הם

היינו בני 45 ו־47, איך לשמור שבת? לא ידענו מה מו מי. הלכנו לאיזו חנות בהוד השרון, קנינו פלטה, טיימר, קנינו מיחם, הכול, ואמרנו: שומרים שבת קומפלט. אחת לארבע שבתות - אבל קומפלט. עשינו את זה והיה חלום, היה מתוק, היה כיף, נעים, עדין, קסום. קראנו לשבת שאנחנו שומרים, אחת לארבע שבתות, 'שבת קודש'. ואז, מה שקרה זה שהילדים שאלו מתי עוד פעם 'שבת קודש'. אחרת הילד נורק, אחי. הוא במכשירים, אתה אומר לו לך לחברים, לך תשחק עם הילד של ההוא...".

"הילדים מסכימים לוותר על המכשירים בשבת?" שואל, די בתדהמה, המראין עמרי פלד.

"ברור, זה לא עולה על דעתם", עונה הייטנר בנחרצות. ופלד מנסה להבין איך בדיוק דבר כזה מתבצע במציאות: "הילד יושב בחדר?" והייטנר עונה: "הוא לא יושב בחדר, אנחנו כל המשפחה יחד. רק הולכים לנחם בצהריים. אתה מתחיל אחת לארבע והילדים מבקשים עוד ועוד, תן לנו עוד 'שבת קודש'! אמא, רוצים 'שבת קודש'!". אני שומע את הדברים של הייטנר ומשתעשע בסלוגן למיזם של שמירת שבת: "אמא, הבטחת לנו שבת לשבת!".

היום משפחת הייטנר כבר שומרת שבת כהלכתה בכל שבת. לא מזמן פגשתי אותם בשבת בבית כנסת ברעננה. ואיך זה קרה? "עשינו 'שבת קודש' אחת לשלוש, אחת לשניים, ואז כבר הרגשנו חריקה במערכת. אתה נוסע באוטו לאיזה מנגל, ואתה כולך מתגרד ממה שאתה עושה, אתה מרגיש שזה לא נכון לך. לא נכון בכלל. לא נכון. לא יודע איך להגדיר, אחי, זה מהלך לא נכון. זה לא מסתדר עם איך שבנוי היוניברס הזה לתוך הגשמה שלך, זה לא יושב, הנסיעה הזאת לא יושבת. עד שפעם אחת קיבלנו פנצ'ר, אחי. אני יודע בדיוק איפה, כי עד היום אנחנו צופרים כשאנחנו עוברים שם, צפירה קצרה של אזכרה בכביש החוף... אני ככה עם בגדי שבת בדרך למנגל אצל ההורים או משהו, מתכוּפך ומתחיל לתקן ת'פנצ'ר. סיפור אמיתי. ואני מרגיש את המערכת אחי, את העצבים, זה לא המקום, זה לא נכון. ומאז, זהו, עברנו מאחת לארבע לאחת לאחת".

לפעמים לימוד הזכות הכי גדול שיש לי על מישוה - זאת העובדה שהוא לא שומר שבת. אני שומע דברים שאנשים אומרים על ענייני השעה, או על החיים עצמם, נדהם, ואז חושב לעצמי: אם אני, חלילה, לא הייתי שומר שבת, אולי גם אני הייתי לא מאוזן? אם לא הייתה בחיי המתנה האלוקית הזאת, שמאפסת, שנותנת כוח, שגורמת לי להתנתק מהסלולרי ולהתחבר לילדים ולמשפחה ולעצמי, אל הגשמה היתרה שלי - איפה הייתי? תחשבו איך השיח הציבורי היה נראה אם כולם היינו שומרים שבת. היינו יכולים, ובכן, לדבר. פשוט לדבר.

אז למה בעצם אנחנו לא מצליחים להנחיל את הרעיון המקסים הזה של שבת קודש? למה ברית מילה ויום כיפור ועוד כמה מצוות חשובות וקשות לביצוע תפסו כל כך, ודווקא את בשורת השבת לא הצלחנו להפיץ? איפה טעינו? מה עשינו לא נכון? הכישלון הזה מתסכל אותי בכל פעם שאני חושב עליו, ואני חושב עליו הרבה. גם ברמת האישית של כל אחד, האם אנחנו מספיק מזמינים אנשים לשולחן השבת? וגם ברמה הלאומית, למה עוד לא נמצא המשוער לדבר שירים קמפיין, מיזם, שיחבר עוד יהודים אל מקור הברכה והשפיות?

הנה מונולוג מעורר מחשבה של מישוה שגילה את קסם השבת, ומנסה לעשות לה נפשות: הסופר והתסריטאי אילן הייטנר. שימו לב לדברים שאמר בריאיון מרתק לפודקאסט של הסופר עמרי פלד: "המהלך הזה של היהדות הוא מהלך ששומר עלינו, אתה מבין? ולא רק שומר עלינו אלא מפתח אותנו, מקדם אותנו, מפרה אותנו וממתק לנו את החיים. מגניב לגמרי, אחי. אתה יודע איך התחלנו לשמור שבת? זה חובה, אחי. הקמנו סטארט-אפ גאוני, אשתי ואני. הסטארט-אפ נקרא 'אחת לארבע'. הרי איך תתחיל עכשיו לשמור פתאום שבת, אחי? אתה לא יכול, יש לך החלטה שאתה לא יכול לקבל. אתה מבין את ההיגיון מסביב לדבר הזה אבל אתה לא יכול".

וכאן נכנס לתמונה הסטארט-אפ "אחת לארבע": "אשתי ואני

שבוע הכיסאות

19.1-26.1

קאסיאס יוצאת לשבוע הכיסאות המשתלם ביותר!
מבחר ענק של כיסאות בכל סגנון שתחפצו במחירים
מדהימים ואיכות מושלמת!
בואו להפוך את הבית שלכם לוואו!

CASSIAS

רהיטים שמעצבים בתים

סניף ירושלים: סניף תלפיות פייר 28 קינג סניף נתניה: מפי 5 מתחם סוהו
סניף הדגל ראשון לציון: ילדי טהרן 8 סניף תל אביב: קיבוץ גלויות 51

WWW.CASSIAS.CO.IL

ט.ל.ח | ללא כפל מבצעים והנחות | לחברי מועדון ומצטרפים חדשים (ללא עלות) | המבצע יכול להסתיים בכל עת

יאיר יעקבי
jacobiy@gmail.com

שב"ס בר מצווה

ג'פ"ט: "תן שלושה רעיונות לבר מצווה של ילד בשם אורי".
הפלט לא איחר להגיע.
"חשבתי שיהיה יפה לעשות שבת בר מצווה בשטח. אוהלים ועניינים. להתחבר לטבע ולמרחב. זה גם מתאים, כי שבת בר המצווה שלו היא בפרשת במדבר. אפשר לקרוא לזה במדבר-מצווה".
"הבר מצווה שלו בפרשת בראשית", היא התקטנה.
"נו בסיידר, גם בפרשת בראשית לא היו מלונות או אנ"א תל חי", עניתי, "הרעיון עומד בעינו".
"הרעיון הזה לא קשור לעובדה שאתה קמצן?"
"הנה, בגלל זה נעלבתי!" הכרזתי, "עוד לפני שהתחלתי לדבר הגוף שלי הרגיש שיעופו פה עלבונות".
"טוב בסדר, אתה לא קמצן, אבל לא נראה לי שייך לגרור את המשפחות שלנו לשבת במדבר". תודה לא-ל. אני לא הייתי שורד שבת כזאת.
"על אילו עוד רעיונות חשבת?" היא המשיכה.
"עכשיו כבר אין לי ביטחון להגיד", אמרתי בעצבות תוך שאני משפיל מבט כדי ליצור מקסימום אמינות.
"בסדר, אני מבטיחה לא לעקוץ אותך, רק תגיד מה אתה חושב".
לכל הרוחות. בסדר, הלאה לרעיון הבא. "עושים את כל השבת באונייה בים. חוויה מטריפה וייחודית. זה גם מתאים לשבת בראשית שבה נברא הים הגדול".
"זו לא חוכמה, הכול נברא בפרשת בראשית".
"הנה העקיצה, בבקשה", קראתי בכאב.
"לא לא, סליחה, תמשיך. בר מצווה באונייה, אני איתך לגמרי".
"יפה, אז עושים את הקריאה באונייה. אפשר לקרוא לזה קריאת הים. שזה שוס. אנשים הרי מאוד אוהבים משחקי מילים".
אשתי בלעה רוק, מעולם לא ראיתי אותה מתאפקת ככה. הגיע הזמן לתת את המכה בפטיש. "אגב, לדעת חלק מהפוסקים הים נחשב כרמלית לעניין רשויות השבת, אז זה בכלל מעולה", אמרתי תוך שאני יוצר קשר עין אינטנסיבי.
"אה. מעולה, כרמלית זה ממש חשוב", היא נאלצה להגיד לבסוף.
"אז את בעד הרעיון של הים?" וידאתי.
"רעיון מדהים, אבל יש לך כל כך הרבה הברקות שאני רוצה לשמוע את כולן קודם".
יאללה תמות נפשי עם פלישתים. "שב"ס בר מצווה", אמרתי בביטחון, "נעשה לו בר מצווה בשת"פ עם שירות בתי הסוהר. נחגוג לו מאחורי סורג ובריח באחד ממתקני הכליאה הפרוסים ברחבי הארץ. הרעיון הוא להמחיש לו שהוא נכנס עכשיו לעול תורה ומצוות ושהוא לא חופשי לעשות כרצונו. כל אורח יקבל תא, ואת הקריאה נעשה בבית הכנסת של המקום, אולי אפילו נקרא מתוך גב של אסיר שקעקע על עצמו את ההפטרה. הערות?" סיימתי והבטתי באשתי בעיניים כלות.
"אתה יודע מה?" היא אמרה, "אין רעיונות רעים, אבל באמת עוד מוקדם לקבל החלטות, הרי יש עוד שנתיים בכיף".

הזוגיות שלי ושל אשתי מושתתת על העיקרון של אפס תקשורת, מתוך אמונה שבעיות בתקשורת יכולות להיות רק כאשר מתרחשת תקשורת. לכן אין לתאר איזו תבהלה אחזה בי כשאשתי התיישבה לידי ביום שלישי האחרון ואמרה שצריך לדבר.
"יש בעיות ברכב?" שאלתי מיד, "כי אם כן את יודעת שסיכמנו שמספיקה הודעת ווטסאפ בשביל זה, חבל לסכן את הזוגיות".
"צריך להתחיל לדבר על בר המצווה של אורי", היא זרקת את הפצצה.
"אורי שלנו?" שאלתי.
"אז איזה אורי?"
"אולי אורי חזקה".
"לאורי חזקה הייתה בר מצווה לפני 30 שנה, חוץ מזה למה שאני ארצה לארגן לאורי חזקה בר מצווה???"
"זה בדיוק מה שאני שואל. את מאוד מוזרה היום".
היא הסתכלה עליי במבט כזה שהמחיש לי טוב מאוד למה אני מראש דוגל באפס תקשורת כדרך חיים. אחרי שנרגעו הרוחות הובהר לי שאכן מדברים על אורי שלי. מה שהיה לי יותר קשה להבין זה למה צריך להתחיל לארגן את הבר מצווה כאשר יש עוד שנתיים בכיף עד אז.
"לא אמרתי לארגן, אמרתי להתחיל לדבר".
עוד יותר גרוע. עדיף כבר לארגן. להתחיל לדבר זה אומר שאשתי תציג לי דילמות ואני צריך לנחש מה היא בתכל'ס רוצה ואז להציג את הדעה הזאת כאילו היא דעתי שלי אוריג'נל. ואני לא טוב בזה.
"צריך לחשוב מה אנחנו רוצים", היא המשיכה, "לעשות שבת באיזה מלון עם המשפחה והחברים, או לעשות שבת בשכונה בקטנה ואז אירוע באמצע השבוע".
"אלה כל האפשרויות?" וידאתי.
"נדמה לי".
"מה את חושבת שכדאי?" שאלתי כדי לדעת מה אני חושב.
"לא יודעת, מצד אחד לעשות שבת איפשהו זה נורא יקר אבל פחות טרחה, ולעשות בשכונה זה נורא משפחתי וכיפי אבל זה יותר בלגן לארגן".
שמעו, זה היה אחד הקשים.
"מה הלב שלך אומר לך?" ניסיתי ללכת על הקטע ההוליסטי. אשתי לקחה נשימה.
"הלב שלי אומר לי שאתה חושב שיש פה איזו תשובה נכונה שאתה צריך לקלוט אליה".
לב חכם.
"קודם כול נעלבתי", יריתי מיד בניסיון נואש לעורר אצלה רגשות אשם.
"ממה?"
"לא יודע עדיין, אבל שתדעי שדווקא יש לי מלא דעות משלי ורק רציתי לעזור לך לזקק את שלך".
"באמת?" היא ענתה בחוסר אמון, "אם יש לך רעיונות משלך אז בוא תגיד מה חשבת".
לקחתי תנופה ונתתי למוח שלי פקודות כמו שנותנים לצ'אט

"נעשה לו בר מצווה בשת"פ עם שירות בתי הסוהר. נחגוג לו מאחורי סורג ובריח באחד ממתקני הכליאה הפרוסים ברחבי הארץ. הרעיון הוא להמחיש לו שהוא נכנס עכשיו לעול תורה ומצוות ושהוא לא חופשי לעשות כרצונו. כל אורח יקבל תא, ואת הקריאה נעשה בבית הכנסת של המקום, אולי אפילו נקרא מתוך גב של אסיר שקעקע על עצמו את ההפטרה. הערות?"

"רד אלינו אווירון,
קח אותנו למטוס"
(הבן שלי, חום של 38.7 מעלות)

מישהו אמר לי שאי אפשר
להתווכח עם תחושות. אמרתי
לו שאפשר להתווכח על זה

העובדה שחוגים בשמאל
בוחרים לכנות אותנו דווקא
אוכלי מוות מוציאה אותם יותר
חנונים של הארי פוטר מאיתנו
וזו נחמה לא קטנה

היא: נו איך זה להיות נשואה ליאיר,
בטח את כל היום צוחקת!
אשתי: כן...
היא: בטח גם את בעצמך מצחיקה!
אשתי: כן, אני משהו
היא: ספרי בדיחה, נו!
אשתי: טוק טוק
היא: מי שם?
אשתי: טקט
היא: איזה טקט?
אשתי: בדיוק

שרות יחד לשובם

העבריות

רוני דלומי

מיכל גרינגליק

יום שלישי • כ"א בטבת • 21.1 • כיכר החטופים ת"א

מעגלי שיח עם משפחות החטופים
שרות יחד לשובם

19:00
20:00

מטה המשפחות להחזרת
החטופים והנעדרים

בשבע

קבוצת התקשורת הגדולה בישראל לציבור הדתי

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

עוֹטֵף מִינְסוּטָה

להכריז מלחמה על קנדה, לקבל פרס נובל ולשאול את ישראל מה היא בעצם רוצה מעצמה. טראמפ נכנס לבית הלבן, והעולם נכנס ללחץ

"אין ביידן, עכשיו אני הנשיא ואני הקובע. למה לא מוחקים את כל רצועת עזה?"
"יש שם הרבה חטופים."
"כמה זמן נמשכת המלחמה שם?"
"15 חודשים, נכון לעכשיו."
"ואתם רוצים להגיד לי שכל הזמן הזה הם לא הצליחו לשחרר את החטופים, גם לא מחקו את הרצועה וגם לא השמידו את כל האויבים שלהם? למה?"
"כי... אדוני הנשיא, זה מסובך."
"תסבירו לי".

אצלנו זה לא כמו אצלם

היועצים מחליפים ביניהם מבטים מודאגים.
"וול?" דופק הנשיא על השולחן.
"אז ככה", אומר היועץ הבכיר לענייני דמוקרטיה דפקטיביות במערב המזרח התיכון, "נתניהו אומר שהממשלה הורתה לרמטכ"ל למוטט את חמאס ולהביא ניצחון מוחלט".
"יופי. אז?"
"הרמטכ"ל לא מבצע".
"וואט?! אילו הרמטכ"ל שלנו היה מעז להתחכם איתי, באותה שנייה הייתי מעיף אותו לכל הרוחות. ומוחק את קנדה".
"ללא ספק, אדוני. אבל בישראל זה לא כמו אצלנו, זה משטר קצת אחר".
"כלומר?"
"כלומר הרמטכ"ל לא מקבל הוראות רק מהממשלה".
"אז ממי עוד?"
"מהפצ"רית. ומביידן".
"אמרתי שאני לא רוצה יותר לשמוע את השם הזה, נכון?"
"סליחה. עכשיו, צריך לזכור שגם הממשלה היא לא הסמכות העליונה. היא כפופה לראש הממשלה, שכפוף ליועמ"שית, שכפופה לבג"ץ שכולם צריכים לציית לו ללא עוררין, גם אם מתברר שנשיא בית המשפט העליון המיועד דן בתיקים שקשורים לנכס שלו בתל אביב שהוא רוצה שיעשו בו פינוי בינוי".
"למה?"
"הוא ירוויח מזה הרבה כסף".
"התכוונתי, למה חייבים לציית לו".
"הוא השכפ"ץ של המדינה. הוא מגן עליה בפני בית הדין הבין לאומי בהאג".
"תגידו, כולם משוגעים פה? אני השכפ"ץ שלהם! אני זה שמטיל וטו במועצת הביטחון של האו"ם ועיצומים כלכליים על התובע האנטישמי של בית הדין הבין לאומי! לא רוצה לשמוע יותר תירוצים, תנו להם את כל הנשק וכל האמצעים הנדרשים ושיגמרו כבר את הסיפור המטורף הזה!"
"הם לא יכולים".
"למה?"
"כי הייעוץ המשפטי כל הזמן הולך נגדם, מפגינים אנרכיסטים שורפים את המדינה, והשירות החשאי שלהם זורק לכלא חיילים שמעבירים מסמכים סודיים לראש הממשלה".
"זו מדינה או קרקס?"
"עוד לא החליטו".
"תגידו לי, הביבי הזה - הוא יודע מה הוא רוצה? יש לו תוכנית? הוא בכלל רוצה לנצח או שנח לו להפיל את האשמה על כל השאר?"
היועצים שוב מביטים זה בזה במבוכה.
"הבנתי", אומר טראמפ, "תתקשרו עכשיו לביבי ותגידו לו לסיים את המלחמה תכף ומיד, לא אכפת לי איך, ושאלם הוא יחליט להיות רציני - שיתקשר אליי. עכשיו תשיגו לי את פוטי וולנסקי ותגידו לראש המטות המשולבים להיכנס אליי. יש לי בשבילו משימה קטנה בקנדה".

תגידו, הביבי הזה - הוא רוצה בכלל לנצח? טראמפ ונתניהו

והפרשנים הרי תמיד צודקים, גם אם על פי רוב הם טועים. הרי בקדנציה הקודמת שלו הם אמרו שאין סיכוי שטראמפ יעביר את השגרירות האמריקנית לירושלים, והוא באמת לא העביר אותה, חברת הובלות עשתה את זה. הם אמרו גם שהוא יכפה עלינו מדינה פלשתינית, ואז הוא ביטל את הסכם הגרעין עם איראן והוביל את הסכמי אברהם והיה הכי פרו-ישראלי בעולם

מימין ומשמאל, כל העולם מחכה בציפייה דרוכה ליום שני. הימין מחכה שטראמפ יבוא כמו שהשמאל מחכה שביבי ילך, והשמאל מחכה לטראמפ ולו בשביל הסיכוי שהוא יהיה נגדנו והם יוכלו להגיד "רואים? אמרנו לכם שעוד תתגעגעו לביידן".
המוני פרשנים מטעים עצמם מסבירים לנו השכם והערב שטראמפ של היום זה לא טראמפ של פעם. שהוא לא יציב, לא צפוי, לא אפוי, שזו הכוונה האחרונה שלו ולכן הוא לא סופר אף אחד, שכל מה שמעניין אותו זה לקבל פרס נובל לשלום גם אם זה אומר לעקוד את ישראל על מזבח הוועדה בשטוקהולם. הפרשנים הרי תמיד צודקים, גם אם על פי רוב הם טועים. הרי בקדנציה הקודמת שלו הם אמרו שאין סיכוי שטראמפ יעביר את השגרירות האמריקנית לירושלים, והוא באמת לא העביר אותה, חברת הובלות עשתה את זה. הם אמרו שאף נשיא אמריקני לעולם לא יכיר בריבונותנו על הגולן והוא אכן לא מכיר, אם הוא יפגוש את הריבונות ברחוב אין סיכוי שהוא יזהה אותה. הם אמרו גם שהוא יכפה עלינו מדינה פלשתינית כי את טראמפ לא מעניין שום דבר חוץ מטרמפ, ואז הוא ביטל את הסכם הגרעין עם איראן והוביל את הסכמי אברהם והיה הכי פרו-ישראלי בעולם, מה שגרם לפרשנינו האהובים למרוט את שערות ראשיהם ולהיזכר בערגה באובמה.
אבל עכשיו, הם אומרים, זה סיפור אחר. עובדה שהוא כופה עלינו להיכנע לחמאס ולהתכופף בפני טורקיה, ועוד תראו שהוא יעשה הסכם גרעין עם איראן ויעיף אותנו על טיל לתימן. בימין, לעומת זאת, נאחזים באוהדי ישראל שטראמפ מינה לתפקידי מפתח בממשל, אבל בשמאל בכל זאת מקווים שגם הם יתהפכו עלינו במהרה בימינו.
בקיצור, גם בימין וגם בשמאל, כולם תופסים טרמפ על טראמפ.

חלום קליפורניה

אז מה טראמפ הולך לעשות? שאלה מצוינת. אני יכול לדמיין אותו נכנס לחדר הסגלגל אחרי טקס ההשבעה בושינגטון הקפואה, מגיח את רגליו על השולחן, מעיף ממנו בבטיטה את כל התמונות של ג'ז מה שמו, ואומר ליועצים שלו: "אורקיי, לטס מייק אמריקה גרייט אגן. במה מתחילים?"
"בקליפורניה, אדוני", עונים היועצים.
"מה איתה?"
"עדיין משתוללות בה שרפות איומות".
"קליפורניה הצביעה לי?"
"לא אדוני".
"אז שתשרף. מה עוד?"
"אמרת שאתה רוצה לסיים את כל המלחמות בעולם".
"מצוין. תסיימו אותן".
"להרחיב את אמברגו הנשק על ישראל ואוקראינה?"
"תזכירו לי רגע למה הם נלחמים?"
"כי רוסיה פלשה לאוקראינה וחמאס פלש לישראל".
"וימה נראה לכם, שאני אתן פרס לתוקפים? אילו קנדה הייתה פולשת למינסוטה, אתם חושבים שהייתי משאיר ממנה משהו?"
"ממינסוטה?"
"מינסוטה הצביעה בשבילי?"
"לא".
"אז אולי. בכל מקרה תמחקו את קנדה, לגבי מינסוטה נראה כבר".
"אבל אדוני, קנדה לא פלשה למינסוטה. טרוריסטים מרצועת עזה פלשו לישראל וביצעו בה טבח מזעזע".
"אז למה ישראל לא מוחקת את קנדה?"
"את מי?"
"את עזה".
"זה לא כל כך פשוט".
"למה? עזה הצביעה לי?"
"אהממ... לא".
"אז מה הבעיה למחוק אותה?"
"ביידן לא הרשה להם".

בכל מקרה, זכיתם.

ל-12 ארבעים ושניים

יצאנו לדרך!

משתתפים בהגרלת פרס מציל חיים של עזר מציון, תומכים בחולים ובמשפחות, מגדילים את מאגר מח העצם הלאומי ואולי זוכים בפרסים מדהימים!

קונים כרטיסים < מצילים חיים < זוכים בפרסים

לרשימת הפרסים ולהשתתפות במבצע: ami.org.il | 2236 *

"מי שמחזיק את הספינה, צריך שיהיה לו מקום מרכזי בקבלת ההחלטות". עומר בן חמו, גלעד אך ומיכאל לובוביקוב

נאנו למילואים

הם מתייצבים ראשונים לקרב, עוצרים את שגרת חייהם ומשלמים את המחירים הכבדים מכול, אבל מרגישים שהמדינה לא מתגמלת אותם והם נותרים בתחתית שרשרת המזון. בתנועת 'מילואימניקים דור הניצחון' פועלים לבניית סדר עדיפויות ציוני יותר, שישים את המשרתים בראש וייתן משקל רב יותר לעמדתם גם בהחלטות ציבוריות

צודית פניגשטיין // צילום: מרים פייגא גונימוניץ

ל א פחות משלוש משפחות שכולות שוכנות זו לצד זו ברחוב שבו מתגורר גלעד אך (41) בעלי. נפילתם של עברי דיקשטיין הי"ד, שילה ראוכברגר הי"ד ורועי בית יעקב הי"ד, שכניו לרחוב, הייתה בין השאר המנוע שהצית אצל אך את הרצון לעשות מעשה. הטרגדיה המשולשת הזאת, שמעליה חופפת ההתנהלות של צה"ל בשדה הקרב והתנהלות הממשלה במלחמה, גרמה לאך להקים בשנה שעברה מול הכנסת את מאהל המילואימניקים, שלימים יהפוך לתנועת 'מילואימניקים דור הניצחון'. כפי שמעיד עליה שמה, מדובר בתנועה של משרתי מילואים שדורשים ניצחון. יש להם תוכניות אופרטיביות ברורות בתחום הביטחון, בתחום המדיני, וגם בתחומי ההתיישבות, המשפט, האקדמיה והחינוך.

מטבע הדברים, קשה לקבוע ריאיון עם ראשי תנועת 'דור הניצחון', שכן רוב הזמן הם אכן נמצאים במילואים. כך שהתנועה מתנהלת עם הרבה כוח רצון ורוח, אבל כמעט בלי כוח אדם. ובכל זאת, הצלחנו לכנס שלושה מראשיה לשיחה שלימדה יותר מכול כי המילואימניקים של המלחמה הזאת לא מתכוונים להיות הכושי שעושה את שלו והולך, אלא דורשים להיות מעורבים לעומק באופן שבו המלחמה הזאת תסתיים, וליתר דיוק - תוכרע סופית. הניסיון לימד אותם שבינתיים הם לא יוכלו להפקיד את גורל המלחמה בידי מדינאים ומפקדים הראויים לכך.

השבוע, עם התלהטות הביקורת הציבורית סביב עיסקת החטופים ומחיריה הכבדים, בחרו חברי תנועת המילואימניקים להשמיע את קולם גם בסוגיה הכבדה הזו, שקשורה קשר מכריע ללחימה שניהלו בגופם בשנה ורבע החולפות. גלעד אך, י"ד התנועה ורס"ן במיל', השתתף בעצרת משפחות החטופים והמשפחות השכולות בירושלים וזעק מדם ליבו נגד הסכם הכניעה המתגבש. בשיחה עם 'בשבע' הוא מתריע מפני תסריט האימה הידוע מראש: "אם העסקה המתפרסמת הולכת לצאת לפועל, הרי שהרבה חיילים איבדו את חייהם בלי תוחלת אמיתית. הסיפור שמשחררים מחבלים של חמאס בשביל חטופים, מייצר את החטיפה הבאה ומוביל אותנו לעסקת שליט 2, שבסופה אנחנו חוזרים למה שהיה בשישה באוקטובר 2023. "אנחנו יוצאים מרצועת עזה ואז מאפשרים לחמאס להשתקם, להתעצם שוב ויוצרים את השביעי באוקטובר 2035. אסור לנו לפחד מלנצח את המלחמות. כדי לנצח באמת צריך לקחת להם את האדמה, לאפשר לאוכלוסייה העזתית לצאת מהרצועה ורק כך להביא לסיום המלחמה באופן ברור שבו חמאס הפסיד. הדבר הזה נכון גם בצפון. כל אחד במדינת ישראל גם אם הוא לא פוליטיקאי או פרשן יודע את הסיפור. חולשה מייצרת אויב חזק בגבולות".

לא מקטר מול הטלוויזיה

כנן להורים שעלו מצרפת, גלעד אך ספג ציונות בבית. "אבא שלי היה איש השומר הצעיר, יושב ראש ארגון הסטודנטים היהודים, ועלה לקיבוץ של השומר הצעיר בנגב, קיבוץ שובל". אחרי התיכון למד אך במכינת בני דוד בעלי, שנתיים לפני השירות הצבאי ושנתיים אחריו. בצבא שירת שש שנים בסירת גולני וסיים כסגן מפקד עורב גולני. אך הוא פעיל חברתי שעומד בראש יותר מעמותה אחת. הוא גם מנכ"ל ומייסד 'הפורום

לישראל ירוקה' הפועל נגד מפגעי סביבה, וארגון 'עד כאן' הנלחם לסיכול ומיגור פעילות ארגונים אנטי־ישראליים. כשאני מרימה גבה לנוכח השיטה להקים עוד ועוד עמותות הוא מסביר: "כשיש איזו בעיה שאתה רואה אותה, שומע עליה והיא מפריעה לך, אז יש לך שתי אפשרויות: או להתעצבן על הספה מול הטלוויזיה או באוטו מול הרדיו, או להחליט שעושים משהו. וזו בעצם הדרך לשנות, להשפיע עד כמה שאפשר".

את העמותה הראשונה הקים גלעד בעקבות אובדן אחיו. "אחי הבכור, דוד, היה לוחם שיטת שצ"ל בקישון באימונים הצבאיים. חלק מהחבר'ה שם נפטרו בגלל הצלילות בקישון, המים שם מלאים כימיקלים שנכנסו להם לגוף תוך כדי הצלילה. הוא צלל איזה 50 פעם בקישון ואחרי כמה שנים חלה ונפטר בתקופה שאני סיימתי את הצבא. אז הקמתי את העמותה שנקראת 'הפורום לישראל ירוקה'". אך גייס לעמותה יוצאי צבא והשתמש בכישורי המודיעין שלהם כדי לפתוח תיקים משפטיים לעברייני סביבה, לעשות להם שיימינג במדיה ועוד.

כעבור כמה שנים הקים אך עמותה נוספת בשם 'עד כאן': "בעצם לקחנו את אותה קונסטרוקציה של מוזקר, תיעוד בשטח, פרוסום בתקשורת, מחלקה משפטית ופעילות פרלמנטרית במטרה להילחם בארגונים אנטי־ישראליים". התחקירים האחרונים של 'עד כאן' נגעו להשפעת הארגונים האנטי־ישראליים על תפקוד צה"ל: "אנחנו מראים איך צה"ל עבר מהעולמות של רפול, אריאל שרון וגנדי - כלומר, צבא שרוצה לנצח - להסכמי אוסלו שבהם הצבא משנה כיוון לצבא של עימות מוגבל, של הכלה. פרץ השלום והו, לא רוצים לנצח".

בוקר הטבח תופס את גלעד אך מודאג, ומבין את גודל הקטסטרופה: "אני מחובר לחמ"ל שמנטר אירועים חשובים ברשתות ערביות, וכבר בשש וחצי בבוקר אני קיבלתי תמונות של חטופים והבנתי שקורה משהו אחר. הייתי אז מ"פ בגזרה הצפונית, אז מיד קפצתי לצפון. היה לי ברור שאם מה שקורה בדרום יקרה בצפון אנחנו בבעיה, כי אם 30 אלף לוחמי חיזבאללה ורדואן נותנים גז, הם מגיעים מהר מאוד לחיפה ולטבריה. אחר כך, כשנכנסנו ללבנון וראינו את כל האמצעים, הבנו מה יכול היה לקרות. זה פשוט נס שהם לא תקפו באותו זמן".

המלחמה שינתה את חייהם של ישראלים רבים, ובהם גם את אלה של סמנכ"ל התנועה, עומר בן חמו (31), שהיה על מסלול המראה ברור בעולם

המשפטי־אקדמי. "התמחיתי אצל פרקליט המדינה ותכננתי את התואר השני במשפטים בחו"ל. תמיד קרץ לי העולם הציבורי, אבל אמרתי לעצמי שהמדינה תסתדר בלעדיי. אבל אז הגיע 7 באוקטובר, ואני חושב שכולנו הבנו שהמדינה לא תסתדר בלעדינו". בן חמו הצטרף לחודשיים של לחימה בצפון, חודשיים בעזה ואז עלה שוב צפונה. "חוויית הלחימה בעזה חידדה לי את הצורך בשינוי. למשל, היינו מסתכלים על שיירות הסיוע לעזתים ושואלים בתסכול: מה, אנחנו הלוגיסטיקה של האויב גם? כל מיני סיטואציות שמולן אתה פשוט מורט את השערות בייאוש".

דוגמה נוספת שמביא בן חמו ממחישת את האסטרטגיה של הדרגים הגבוהים בצה"ל, שמסכנת חיי לוחמים בפועל: "אלמנט ההפתעה חשוב מאוד בניהול הקרב. אנחנו מתכננים הפתעה לפרטים, ואז אתה מגלה שזרקו להם יום קודם כרוזים שיתפנו מהמקום. בעצם הודיעו להם שכוחות צה"ל מגיעים. מבחינתי זו הזמנה להניח מטענים ולפעול נגדנו".

כל אלו ועוד הביאו את בן חמו לחפש דרך לשינוי. "למעשה, הדברים היו מרתיתים עוד קודם. מי ששירת בגבול עזה לפני 7 באוקטובר מכיר את הברדק שהיה שם, אבל אחרי 7 באוקטובר הבנתי שאי אפשר שהדברים ימשיכו להתנהל כך". בן חמו חבר לאן, והביא את הניסיון המשפטי שלו למאהל המילואימניקים שהוקם מול משרד ראש הממשלה.

אל המאהל, שהוקם לפני כשנה, הגיעו מאות בני אדם מדי יום. לוחמים, משפחות, אנשים שלחמו במלחמת יום כיפור. "הקמנו עוד מאהל בנובה ועוד אחד בקריה וגם הם משכו אליהם קהל. ארגנו עצרת של כ־20 אלף איש, אבל לא יכולנו להמשיך להחזיק את המאהל כי היינו צריכים לחזור להילחם", אומר גלעד.

"לא אנפת להם שהילדים ימותו"

מיכאל לובוביקוב (57), שגר בצפון תל אביב, הוא מהנדס ביחידת חילוף והצלה הארצית של פיקוד העורף, ורוב עיסוקו בהנדסה קרבית. לובוביקוב, ששירת כ־400 יום במילואים מאז תחילת הלחימה, הצטרף למאהל המילואימניקים וחבר גם

הוא לפעילות הארגון.

לובוביקוב הוא אדריכל עצמאי ומרצה באוניברסיטת אריאל. במשך תשע שנים היה מסורב עלייה, ועלה לישראל עם בני משפחתו בשנת 1988. "הייתי פעיל ציוני ומורה לעברית במחנות והגעת לישראל עם פרוץ האינתיפאדה. גיליתי שצריך לחזק את הציונות גם במדינה הציונית".

מיכאל הוא פעיל למען ארץ ישראל ושואף לחזק את הקשר המשולש בין התורה, העם והארץ: "אצלנו בחילוף יש דבר שנקרא משולש החיים. כשקורס בניין, ברוב המקרים נוצר כיס משולש בין התקרה לרצפה, מין כיס אוויר שבו אדם יכול לשרוד. אז בעצם בהשאלה המשולש הזה, תורה עם וארץ, הוא מה ששומר על עם ישראל לאורך ההיסטוריה".

כשהתחילה המלחמה, מיכאל לא היסס וקפץ אל יחידת החילוף שאליה הוא מסופח ובהמשך גם התנדב לימי מילואים ממושכים: "עברתי את הגיל ואני גם נכה צה"ל, אבל אני חושב שאנחנו נמצאים באירוע כל כך דרמטי, פסיעה מקטסטרופה. אז אני מרגיש צורך לעזור למנוע את הפגיעה הבאה".

כשמיכאל הגיע לשטח בעזה, הוא גילה את הפער בין מוכנות הצבא ובין מה שמתרחש בשטח. "כמה חמורה הפגיעה של הקונספציה בצבא ביכולת שלו להגן על עם ישראל", הוא הבין כבר אז. "היה פער במוכנות במונח הפשוט, צבא שלא יודע לנהל את סדרי הכוחות שלו, אבל הכי חשוב - צבא שאיבד את מושג האויב. היינו צריכים את המלחמה כדי להיזכר שיש לנו אויבים ולהבין שאויב צריך להשמיד. אנחנו עכשיו בתהליך של התעוררות. יש אנשים שהתעוררו מיד, יש כאלה שהתעוררו במהלך המלחמה ויש אנשים שלא נרדמו. לי היה ברור לאן זה הולך, למעשה כבר

גלעד אך:

"חלק ניכר מהטענות ששמענו ממקבלי ההחלטות תולות את הסיוע ההומניטרי, או חוסר היכולת לקחת שטח או לאפשר הגירה מהרצוה, בממשל האמריקאי. אז הלכנו לדבר עם האמריקאים, והתשובות ששמענו מהם היו בדיוק להפך. יצא לי לדבר עם הרבה חברי קונגרס ושמענו מהם: אתם הקו הקדמי של המערב, תביסו את חמאס וחיזבאללה כדי שזה לא יגיע אלינו ואנחנו רוצים לראות אתכם מנצחים"

באוסלו ידעתי שאנחנו הולכים ל־7 באוקטובר". אחת המטרות שאתם מקדמים היא חתירה לניצחון מוחלט. במה אתם שונים מראש הממשלה, שגם הוא מבטיח להגיע לניצחון מוחלט?

גלעד מונה שלושה יעדים שרק מימוש מלא שלהם הוא מבחינתו הניצחון המוחלט. הראשון: לקיחת שטח, "בהתחלה שטח צבאי סגור. שיהיה ברור המחיר". עומר מחדד: "ישבנו בעזה והצבא הגדיר קו שאסור לעבור אותו. הוא הודיע שמי שיעבור יירו בו, זה היה ברור מאוד. ביומיים הראשונים הם בחנו אותנו ומי שהתקרב ירינו בו. אחרי כמה ימים הם התחילו לשלוח זקנים וילדים. לא רצינו לירות בילדים או ירינו ליד הרגליים. אתה רואה את הילד נבהל, מת מפחד ומנסה לחזור אחורה, ואתה רואה את המבוגרים מאחורה דוחפים אותו: תמשיך, תמשיך! זאת אומרת, זו תרבות שאתה לא מאיים עליה אם תהרוג להם אנשים. הם שולחים את הילדים שלהם! הם בונים את המחסנים מתחת לבתי הספר. אתה צריך להבין את האויב, מה חשוב לו. אם אצלנו חשובה קדושת החיים, אצלם מה שחשוב זה עניין האדמה. אז אם זה מה שכואב להם, שם צריך לגבות את המחיר. אפילו לא מהסיבה האידאולוגית של להתרחב. הם צריכים להבין שאחרי דבר כזה הם הפסידו".

ליעד השני בהגדרת הניצחון גלעד קורא הגירה: "לפתוח את השערים. מי שרוצה לצאת מרצועת עזה, בבקשה. לא טרנספר בכוח. כרגע הם במצור תחת שלטון חמאס, בלי זכויות אדם בסיסיות. אנחנו רואים את הסרטונים מה עושים למשל למי שגונב קופסת שימורים, שמוציאים אותו להורג בכיכר העיר. ההגירה משם תהרוס לחמאס את כל התשתית שהוא בנה ובסוף המלחמה כבר נהיה עם פחות אוכלוסייה להתמודד איתה".

ואת האוכלוסייה הזאת נקלוט בישראל?

צילום: מילואימניקים דור הניצחון

"הם רק יעברו דרכנו. מתחילת המלחמה 117,000 בני אדם יצאו דרך מעבר רפיח, עד חודש מאי שבו צה"ל כבש את רפיח. כל אחד מהאנשים שיצאו שילמו 8,000 דולר לראש לחברת תעופה בבעלות הבן של נשיא מצרים א־סיסי. אז בעצם רק העשירון העליון יכול להרשות לעצמו, השאר היו יוצאים אם רק היו מאפשרים להם. כרגע אין החלטה מדינית לאפשר להם לעבור, וחשוב לאפשר להם לצאת מכמה סיבות. אחת, זה יקטין את השליטה של חמאס. השנייה, זו תהיה ענישה שתבהיר שמי שתוקף את ישראל יפסיד את האוכלוסייה שלו. והשלישית, האוכלוסייה ברצועה היא כוח האדם שבאמצעותו בנה חמאס את כל המנהרות, כולם היו עבדים של חמאס. אם אין כוח אדם זה מגביל את היכולת שלו לפעול. כשאמרנו את זה בתחילת המלחמה אמרו לנו שזה קיצוני, שזה טרנספר, שזה

משך אליו אנשים מכל גוני הקשת הישראלית. מאהל המילואימניקים

עומר בן המו:

"תמיד המילואימניקים יהיו האחרונים בתור. לפניהם יש קבוצות מיעוט של נשים, חרדים, ערבים ועולים חדשים. כאילו אומרים להם: אתם המובן מאליו, אין צורך להתייחס אליכם. שמנו לב שמדינת ישראל שטה לכיוון פוסט-לאומי, ואנחנו רוצים להסיט את הספינה לכיוון הלאומי. מי שתורם למדינה צריך להיות מתוגמל, להיות בראש התור"

"יש לנו בני ברית בארצות הברית, אבל הציונות צריכה לבוא מאיתנו". גלעד אך עם ג'ים ג'ורדן, יו"ר ועדת חוקה של הקונגרס

עומר: "הסרטונים על אפליה מתקנת למילואימניקים זכו למיליון ו-400 אלף צפיות ולאלפי שיתופים. אני מדמה את זה כמו מים על סלע. עוד טפטוף ועוד טפטוף".

גלעד: "המטרה היא שזו תהיה תנועת המונים. אני עסוק בבניית תשתית. לייצר תקציב, לייצר תאי שטח בכל הארץ, רכזים, בניית דירקטוריון, קשרי ממשל. ברמת הרעיונות, לבנות תהליכים ואז תכנון, ביצוע התהליך בהתיישובות, בחקיקה. כל שבוע עושים פה ישיבה גדולה של פתיחת שבוע".

עומר: "החזון הוא שזו לא תהיה תנועה בפייסבוק, יש המון קבוצות לחץ בישראל, אבל מילואימניקים זו הקבוצה שנותנת הכי הרבה למדינה, עם האומה והאחיות והגנים והמשפחות. זו קבוצה שצריך שיהיה לה כוח בציבוריות הישראלית, לא מתוך סחטנות אלא משום שמי שמתחזק את הספינה צריך להשיט אותה, צריך שיהיה לו מקום מרכזי בקבלת ההחלטות. אם נוכל לגבש את הקבוצה הזאת של המילואימניקים ולתת לה פה, נוכל לעשות דברים גדולים בשביל עם ישראל".

יש הישגים שאתם כבר יכולים להצביע עליהם?
גלעד: "יש הישגים רבים שהם הישגים תודעתיים ולא תמיד מדידים. גם תוכנית האלופים היא משהו שהגיע מאיתנו. בתחום החקיקה, חוק של אפליה מתקנת למילואימניקים עבר בכנסת בקריאה טרומית. כנסים שעשינו בכנסת, בצפון ובדרום מקדמים את המסרים ואת התודעה. גם הכמות האדירה של ההופעות הטלוויזיוניות שלנו גורמת בסוף למסר לחלחל".

עומר: "חשוב לנו מאוד להישמע בתקשורת. כשמדברים בתקשורת על הפסקת אש, הפסקת הלחימה או עסקה עם מחירים בעייתיים, חשוב לנו לחזק את רוח העם ולדחוף להכרעה. לא היינו מגיעים להישגים האלה אם לא היה עולה קול גדול מהעם, לפעמים רק מהרשת, ואז זה מתבטא בסקרים. זה נתן לנו את הכוח להמשיך בתקופות חשוכות יותר. אנחנו רצים למרחקים ארוכים. זו לא תנועה שמגייעת כסף כדי לבנות בית כנסת ונגמרת עם סיום הבנייה, אתה מנסה להשפיע על מדינה, על מהלכים במזרח התיכון. אז זו אכן ועוד אכן, עוד גרעין התיישובות ועוד אייטם".

גלעד: "זה שהצלחנו להוציא 20 אלף איש מול משרד ראש הממשלה בקריאות לניצחון, זה היה אירוע משמעותי. הציבור הלאומי מאז

לא יקרה. אבל לאט לאט הרעיונות האלה מתחילים לחלחל. גם את תוכנית האלופים שמדברת בדיוק על הנושא הזה מתחילים ליישם".

"הדבר השלישי הוא אזור חץ בצפון", ממשיך עומר, "עד הליטני עם מכשול. ואז שוב יש את האלמנט של הפסד השטח כמחיר לתקיפת ישראל, לתת להם את התחושה שהם עשו טעות וישלמו על כך. האלמנט השני הוא ביטחוני, שטח השמדה שלא יאפשר להגיע בקלות לגבול. אלה מושגים שישראל שכחה לדבר בהם: לקחת שטח, ענישת האויב, לגרום להם לשלם מחירים".

"נותנים הכי הונה, מקבלים הכי פחות"

מאהל המילואימניקים גיבש מתוכו בהדרגה את התנועה, שהתרחבה למטרות נוספות פרט לקריאה לניצחון. השטח עצמו הוליד צרכים חדשים למילואימניקים, שגם בהם אף וחבריו בחרו לטפל. "הקמנו קבוצות ווטסאפ ומפגשים, ועלו מהשטח כל מיני נקודות שכוואבות למילואימניקים. הם כאבו את זה גם לפני כן, אבל אחרי מאות ימי מילואים זה כואב הרבה יותר. האנשים שנותנים הכי הרבה למדינה - מקבלים הכי פחות. המדינה לא משרתת את מי שמשרת אותה", אומר בן חמו. כדוגמה הוא מביא את מכרזי הקרקע, חוק שירות המדינה ואפליה מתקנת באקדמיה, "תמיד המילואימניקים יהיו האחרונים בתור. לפניהם יש קבוצות מיעוט של נשים, חרדים, ערבים ועולים חדשים. כאילו אומרים להם: אתם המובן מאליו, אין צורך להתייחס אליכם. אז לצד העניין של ניצחון והכרעה, שמנו לב שמדינת ישראל שטה לכיוון מאוד מסוים, פוסט-לאומי, ואנחנו רוצים להסיט את הספינה לכיוון הלאומי. מי שתורם למדינה צריך להיות מתוגמל, צריך להיות בראש התור. לכן אנחנו מעבירים חוק למתן עדיפות וזכויות למשרתי מילואים באקדמיה".

כך נולד פרויקט ההתיישובות, שצמח גם הוא מלמטה למעלה. "לא חשבנו לעסוק בהתיישובות, אבל זה גם צורך שעלה מהשטח. הרי בסוף מדובר באוכלוסייה צעירה. הם אומרים: נתתי מאות ימי מילואים, ירו עליי בלבנון, מיקשו נגדי בעזה, אבל אני לא יכול לקנות בית במדינה שלי. ואז נולד הרעיון להקים גרעינים שייקחו איתם את הנוף הציוני מהמילואים. גדוד או פלוגה שרצו עכשיו יחד חודשים רוצים להיות יחד, רוצים להמשיך את הרוח הגדולה משם להתיישובות. יש כבר גרעין שעתידי לעלות לקרקע בבקעה, יש גרעין בנגב ובקו העימות בצפון".

מיכאל מספר כי עוד לפני המלחמה החל לקדם פרויקט של עיר חדשה בבקעת הירדן. "יותר מדי תושבים מרוכזים בגטו המרכז. היום אני שותף להובלת פרויקט ההתיישובות בתנועה, ומה שיפה בגרעינים זה שהאוכלוסייה שפונה אלינו היא אוכלוסייה מגוונת שמייצגת את עם ישראל. למשל, התקשר אליי בן אדם שראה את הפרסומים של המילואימניקים, הייטקיט עם משפחה במרכז הארץ. הוא מספר: המלחמה גרמה לי לחשוב בשביל מה ובשביל מי אני חי. אני רוצה בשביל הילדים שלי חיים אחרים. הופתעתי והתרגשתי, כי לא ציפיתי לשמוע את זה מאדם שכבר מסודר בחיים".

לא להישאר תנועת פייסבוק

את הרעיונות והמטרות של התנועה עמלים חבריה ליישם בכל האמצעים האפשריים, מחקיקה דרך ניירות עמדה וסיורי שטח וכלה בתקשורת, בעיקר באמצעות הרשתות החברתיות.

הסכמי אוסלו לא יוצא לרחובות. הצד השני פועל, אקטיביסט, רואים אותו בשטח, יש שם מוטיבציה לפעול. עצם זה שמצליחים לגרום לציבור לצאת, להביע את עצמו ולהגיד אמירה ברורה, אני רואה את זה כהישג שמשפיע. כל הערוצים התייחסו לזה. בסוף אתה שם את המסרים האלה על השולחן הציבורי, זה מעורר התייחסות ולאט לאט זה גם יוצר מדיניות".

הפתעה ואמריקה

כחלק מפעילות העמותה נסע גלעד לארצות הברית כדי לרתום את הקהילות היהודיות למאבק. "הייתי בארצות הברית, בשבוע הראשון הצטרף אלינו עופר וינטר לבקשתנו. היינו בשורת הרצאות בקהילות יהודיות, כי בסוף אנחנו רואים עצמנו שליחים בלתי רשמיים של עם ישראל. היינו בהרבה קהילות, בניו יורק, במיאמי, בקליפורניה, בכל ריכוזי היהודים. אנחנו מנסים להעביר את הקושי של המילואימניקים, חשוב שהם יבינו במה מדובר. גם הפער שקיים בין הדרג הבכיר במטכ"ל ובין הדרג הלוחם, שמשלם את המחירים האישיים הכבדים, חייב לבוא לידי ביטוי. יש לנו שם כמעט חצי מהעם היהודי והם צריכים לקחת חלק בדבר הזה".

הרובד השני בביקור היה החיבור לממשל האמריקאי. "בסוף, חלק ניכר מהטענות ששמענו מחברי הכנסת ומקבלי ההחלטות תולות את הסיוע ההומניטרי, או חוסר היכולת לקחת שטח או לאפשר הגירה מהרצוה, בממשל האמריקאי. אי אפשר להמרות את פי האמריקאים כי אנחנו תלויים בהם. אז הלכנו לדבר עם האמריקאים, והתשובות ששמענו מהם היו בדיוק להפך. יצא לי לדבר עם הרבה חברי קונגרס ושמענו מהם: אתם הקו הקדמי של המערב, תביסו את חמאס וחזבאללה כדי שזה לא יגיע אלינו ואנחנו רוצים לראות אתכם מנצחים. נפגשתי עם ראשי ועדות בקונגרס, סנאטורים, והאמירה הזאת חזרה אצל

כולם, גם דמוקרטים וגם רפובליקנים".
עומר: "תמיד אומרים שהאמריקאים לא ייתנו. בסוף אמריקה היא דמוקרטית, ובדמוקרטיה דעת הקהל משפיעה על המדיניות. אז כשלראש הממשלה היה חשוב לשחק עם דעת הקהל הוא הלך להפגין נגד אובמה בנאום בקונגרס, וטראמפ יכול היה לפרוש מהסכם הגרעין כי הסנאט לא אישר אותו, ההסכם לא עבר בקונגרס. זאת אומרת שללכת להשפיע על דעת הקהל האמריקאי זה אמצעי חשוב. יש עצלנות אצל נבחרי הציבור שלנו, הם לא נלחמים על מה שחשוב למדינת ישראל. יש לנו בני ברית בארצות הברית אבל הם לא יהיו יותר ציוניים ממך, זה צריך לבוא ממך".
גלעד: "ישבתי עם מייק ג'ונסון, יושב ראש בית הנבחרים. הוא אמר לי: שמע, מי אתה? ארגון של המדינה? ארגון פרטי? אמרתי לו שאנחנו ארגון של חיילים, לא ארגון רשמי של המדינה. אז הוא אומר לי: מגיעות לפה משלחות ישראליות ומשמיעות מנגינות אחרות, שצריך לעזור לפלשתינים, לשקם אותם, לתת להם ממשל וכו'. ואז הוא אמר: קבלו החלטה מה אתם רוצים. אז אנחנו צריכים להיסגר על מה אנחנו רוצים, כי יש פה סכנה אמיתית של השמדה".

בסיום השיחה חוזר אך ומוזכר כי לא מדובר בעוד מחאת קוטג' חברתית למען מילואימניקים, אלא בתנועה שפועלת מתוך חרדה קיומית לעתידה של מדינת ישראל: "ב-7 באוקטובר הייתי בתחושה איומה שהקץ עלול להקץ עלינו", מספר גלעד, "כשיצאתי לצפון, היה לי ברור שחזבאללה עומדים להיכנס. מול סדר הכוחות שעמד בגדר באותו רגע זה היה איום ממשי, תחילת הסוף", הוא מתאר, ומבהיר: "אם הסבב הזה לא ייגמר בצורה אחרת לגמרי ממה שנגמרו המלחמות הקודמות - גם לבנון הראשונה וגם השנייה, גם צוק איתן, ואפילו חומת מגן - אנחנו חוזרים שוב לאותה נקודה. צריך להיות פה משהו בסגנון ששת הימים בתחושה של הניצחון ובהכרעה מאוד ברורה, כדי שה-7 באוקטובר הבא לא יהיה מעבר לפינה".

צילום: יוסי אלוני פלאש 90

דוד אזולאי

58

גרוש, אב לארבעה

תושב מטולה

ראש מועצת מטולה

התחלה // נולד וגדל בקריית שמונה של סוף שנות ה־60, במשפחה של עשרה אחים ואחיות בבית עם שלושה חדרים. "לצד היותנו משפחה קשת יום, במשך כל השנים חטפנו לא מעט קטיושות וחווינו מתח ביטחוני גדול".

אבאמא // יעקב ואסתר ז"ל. עלו ארצה בשנת 1963 ממרוקו היישר לקריית שמונה. "אבא עבד בקרן קיימת לישראל, אמא הייתה עקרת בית".

ספסל הלימודים // ביסודי למד בבית הספר 'צחק הנשיא', משם המשיך לתיכון המקומי בקריית שמונה. בכיתה י"ב עבר ללמוד במשך שנה בפנימיית 'הדסה נעורים' בכפר ויתקין. "הלכתי ללמוד שם בעקבות אחי, שלמד שם וקיבל צל"ש במלחמת לבנון הראשונה. הוא היה בצמ"ה (ציוד מכני הנדסי - י"א) בהנדסה קרבית והדליק אותי ללכת בדרכו".

על מדים // לאחר סיום כיתה י"ב, קצת אחרי מלחמת לבנון הראשונה, התגייס לצה"ל - להנדסה קרבית כמובן. מאז אוגוסט 1984 ועד ספטמבר 2009, אז השתחרר בדרגת סגן־אלוף במילואים, שירת בצה"ל במשך 25 שנה. התפקיד האחרון היה קצין ההנדסה של אוגדה 91, אוגדה מרחבית סדירה שאחראית על כל גבול לבנון, מראש הנקרה במערב ועד הר דב במזרח.

תחת אש // ב־25 שנות השירות הצבאי שימש במגוון תפקידים בצפון, חלק ניכר מהם בתוך לבנון. "היה מצב שהיינו ארבעה אחים בלבנון בו זמנית. הייתי בלא מעט אירועים צבאיים, חטפתי מטעני צד, נקלעתי למארבים, ירי על המוצבים תוך כדי עבודות בינוי, פתיחת צירים ועוד".

הנסיגה // בהיותו בתפקיד מ"פ בחיל ההנדסה שהיה אחראי על הגזרה המזרחית והמערבית, התקבלה ההחלטה הבהולה של ראש הממשלה דאז אהוד ברק על נסיגת כוחות צה"ל מדרום לבנון. "היו כמה ימים של פינוי עצים מאוד. היינו צריכים להשאיר הכול מאחור, ומה שלא הצלחנו להוציא דחפורים עלו וריסקו. בזמנו זה היה צעד נכון, צריך לזכור שבאותן שנים נהרגו בלבנון לא מעט חיילי צה"ל. היה נכון לצאת, אבל לא בצורה הזאת, אלא עם הסכם או עם פעילות מסיבית לפני כן. גם במלחמת לבנון השנייה וגם במלחמה הנוכחית, אנחנו משלמים את המחיר של היציאה ההיא". במלחמת לבנון השנייה שימש קצין הנדסה של חטיבה 769 ולחם בגזרה המזרחית.

איש הגליל // במקביל לשירות הקבע, בשנת 1999 קבע את ביתו במטולה, ומאז מתגורר במושבה הצפונית. "חיפשנו בית ומצאנו אותו במטולה. תמיד הייתי בצפון, בקריית שמונה ובקיבוץ הגושרים. אני איש הגליל מיום היוולדי".

ביזנס וערכים // לאחר השחרור מצה"ל לפני כ־15 שנה, פנה אל עולם העסקים. "אחרי חופשה קצרה פתחתי חברת תיירות עם אחד האחים שלי, בהמשך פתחנו גם קייטרינג ואולם אירועים שנסגר. מהר מאוד מצאתי את עצמי מגיע לפוליטיקה, מתוך רצון לשנות. ראיתי את חוסר הערכים והשחיתות. הייתי חבר בתנועה לאיכות השלטון ומהמקום הזה החלטתי לנסות להשפיע מבפנים".

מתמודד ונבחר // בבחירות המוניציפליות של 2013 התמודד לתפקיד ראש

עצמאי. "קהילת מטולה כיום מפורזת בכ־200 יישובים, מיסוד המעלה בצפון ועד קריית גת בדרום. זה אתגר גדול לקהילה, בעיקר לחזרה. איך אוספים את כולם, זה לא קל. התאריך 1.3 לא רלוונטי למטולה. כמות הפגיעות שיש במטולה לא מאפשרת חזרת תושבים בשלב הזה. לאורך המלחמה נורו על מטולה כ־460 טילי נ"ט. וכ־1,500 רקטות מסוגים שונים, רחפנים וכטב"מים, שגרמו לנזקים עצומים. כ־70 אחוזים מבתי התושבים נפגעו. אנחנו עדיין בתהליך של שיקום ומס רכוש. אין לאן לחזור. ההערכה היא שייקח בין שנתיים לשלוש עד שנחזור באופן מלא למטולה. זה כמובן תלוי באנשי מס רכוש ובעיקר במצב הביטחוני".

לא רגוע // "ההסכם לא טוב למדינת ישראל ותושבי הצפון. לא לזה נלחמנו ופיללנו. אחרי מה שקרה ב־7 באוקטובר ואחרי מה שעברנו בשנה ורבע האחרונות, אסור שהיה ארגון טרור בלבנון. בנוסף לכך, צריך לשנות את ראשי התיבות של צה"ל לצבא ההתקפה לישראל. אסור לנו להישאר הגנתיים. עד שלא נראה מעשים בשטח, איך מפרקים את חיזבאללה מנשקם, אני לא מתרגש מההצהרות של ראש ממשלת לבנון החדש. אסור לחיזבאללה להישאר ארגון צבאי לוחם".

מהצד השני // לאחרונה חזר כראש מועצה לדרום לבנון. "נכנסתי לכפר כילא כדי לראות מה קורה מהצד הלבנוני כלפי מטולה. מצד אחד היה

את מרכז ההפעלה הרשותי. פיזרנו הביתה את המתפללים בשני בתי הכנסת והתחלנו בנוהל חירום עם הודעות עדכון לתושבים".

שומרים // רק מהלחץ ומהעדכונים מהדרום, והחשש שיקרה כך גם בצפון, כ־50 אחוזים מהתושבים עזבו את מטולה כבר במהלך השבת. "זאת למרות שלא נורתה ירייה אחת במטולה ביום הזה. בשעות אחר הצהריים ערכנו שיח עם מפקדי חטיבת אלכסנדרוני. לקראת חצות הגיעו גם חיילי הגדוד ופיזרנו אותם ברחבי המושבה. כדי להגן על מטולה, חייבים לשמור מתוך בתי התושבים. אי אפשר לצאת החוצה לתוך לבנון. חילקנו אותם לתוך בתי התושבים, מבני ציבור ומוסדות חינוך. לפנות בוקר, אחרי שווידאתי שכ־500 לוחמים שומרים על מטולה, הרגשתי קצת הקלה".

מתכנים // במהלך השבוע עזבו רוב התושבים, אך הפינוי הרשמי מטעם מדינת ישראל היה רק ב־16 באוקטובר. "קיבלנו התראת פינוי של שעתיים. התושבים פונו בעיקר לבתי מלון בטבריה. ביחד עם סגן ראש המועצה, עשיתי חלוקה של מנהלי המחלקות לבתי המלון, שיקלטו וינהלו את התושבים. יחד עם שני חברי מועצה וחברי כיתת הכוננות נשארתי במטולה במשך כל המלחמה".

מפוזרים // אחרי כמה חודשים, רוב התושבים עזבו את בתי המלון ועברו לדיר

מועצת מטולה, אך הפסיד בפער של 35 קולות בלבד לראש המועצה המכהן דאז, הרצל בוקר ז"ל. שנה וחצי אחר כך נפטר בוקר ממחלת הסרטן. בבחירות שנערכו לאחר מכן נבחר לתפקיד שבו הוא מכהן עד היום, כבר קדנציה שלישית.

הבראה כלכלית // "מבחינה ביטחונית היה רגוע בשנים האחרונות, אבל מבחינה כלכלית מטולה הייתה במצב קטסטרופלי, רגע לפני פשיטת רגל. בתהליך ארוך של שלוש שנים נכנסנו לתוכנית הבראה. היום אנחנו נמצאים במצב הרבה יותר טוב מבחינה כלכלית". בעקבות החלטת ממשלה ב־2018 על תוכנית להעצמה ופיתוח של יישובים עירוניים צמודי גבול, נכנסה מטולה לתנופת פיתוח שנמשכה עד 2023. "היו אלה חמש שנים מסיביות של תשתיות, עבודות, מבנים, תוכניות ופרויקטים. המלחמה קטעה את הכול".

שקט מתוח // בבוקר שמחת תורה התעורר משיחת טלפון שקיבל מרכז הביטחון של מטולה, שביקש ממנו להתעדכן במתרחש בדרום. "פתחתי טלוויזיה ומהר מאוד הבנתי שיש כאן אירוע בסדר גודל אחר. הקפצתי את חברי ועדת הביטחון אליי הביתה ועשינו הערכת מצב. ראינו שהצד הלבנוני שקט לחלוטין. גם הפרובוקציות והאירועים שהיו טרום 7 באוקטובר, נעלמו. זה העיד שהולך לקרות משהו משמעותי. הקפצנו את חברי כיתת הכוננות, פתחנו מקלטים, הפעלנו

במגרש הביתי

אהל האו"ם
 "כתוצאה מטראומות גדולות מתקופת לבנון, אני מתקשה לישון בלילות. לא פעם עוברים עליי לילות ארוכים ללא שינה. לאורך כל המלחמה אני קם מוקדם בבוקר ועושה סיבוב איפה שאפשר במושב. במהלך היום נותן שירות לתושבים בעורף."

השבת שלי
 "מנסה לנוח, לא תמיד מצליח. במקביל עושה עבודות בית, משלים עבודה וסוגר פערים משאר ימות השבוע."

פלייליסט
 שירי ארץ ישראל. "שלמה ארצי, גבי ברלין וכדומה."

צילום אופת
 "אמא שלי. עם הרגישות, הערכים, הנתינה הענקית ותשומת הלב לכל אחד ואחת מבני הבית, השכנים, החברים וכל הסובבים. לקחתי ממנה המון."

השאלה
 "שנוכל לחיות בארץ הזאת בשלום ובביטחון בלי אויבים מסביב, בעיקר שקט ושלווה."

הפליז איתי
 "אין לי פחד."

כשאהיה גדול
 "אהיה דוד אזולאי, מקווה שלא אשתנה."

מאוד מרגש, מצד שני מתסכל ומאכזב לראות את ההתפתחות שלהם ואת האיום המשמעותי על מטולה, בלי יכולת של מדינת ישראל לעשות משהו. מדיניות ההכלה של השנים הללו גרמה למה שקרה גם בצפון וגם בדרום."

לוליינות מאתגרת // אין שום בית ספר שיכול להכשיר אותך לעבודה בשנה ורבע הללו, מול התושבים שעקורים מבתיים ופזורים בכל רחבי הארץ. במקביל לכמות אש תופת עצומה שחטפנו במהלך המלחמה, צריך לתת שירות ומענה גם ל-600 לוחמי צה"ל שנמצאים במטולה וכמובן לתחזק את המקום, לטפל בבתים שנפגעו ולדווח, לקיים פעילויות הפוגה ותרבות, לדאוג למשפחות רווחה שנמצאות בעורף. זה אתגר מאוד גדול, אני מקווה שזה כבר מאחורינו. הבטחתי לעצמי שאחרי המלחמה אקח חופשה כדי לכתוב ספר על התקופה הזאת. עכשיו אנחנו עם הפנים קדימה, לשקם את המושבה מטולה ולצאת לדרך חדשה."

הנחת // ארבעה ילדים. אופק בן 30, "תוך כדי המלחמה הוא לחם כמ"פ גם בעזה, גם בלבנון וגם במטולה. היה מאתגר לדעת שהוא כאן תוך כדי שהמושבה חוטפת טילים וקטיושות". יחב בת 27, ותאומים בני 22 - נעה וניטאי.

אם זה לא היה המסלול // "כנראה הייתי סופר".

אולפנת הללי תהיי אמנית

אמנות. רוח. עוצמה.
 בהללי, האולפנה המובילה לאמנויות תוכלי להגשים את חלומך להיות יוצרת משפיעה, לפתח מצוינות לימודית ולהנות מחוויה חברתית-ערכית בלתי נשכחת שתעצים את הרוח והיצירה שלך

ערב הרשמה
 יום שני • כז' בטבת • 27.1.25
 בשעה 19:00
 בהיכל התרבות גבעת ושינגטון

יום ראיונות
 יום חמישי • כב' בשבט • 20.2.25
 בשעה 09:00

מזלזל
מחור
חיצטרון
קורנוב
צמחור

לפרטים ולהרשמה:

משרד: 073-3742875

מייל: haleli@washington.ac.il

אתר: www.washington.ac.il/haleli

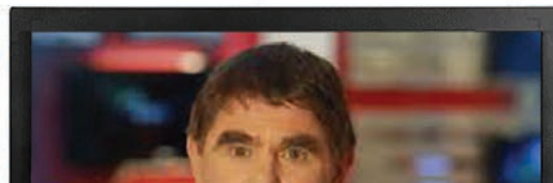
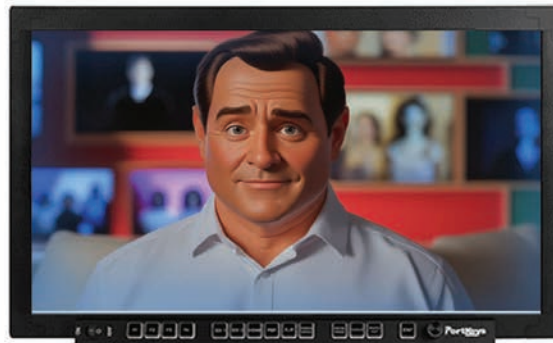
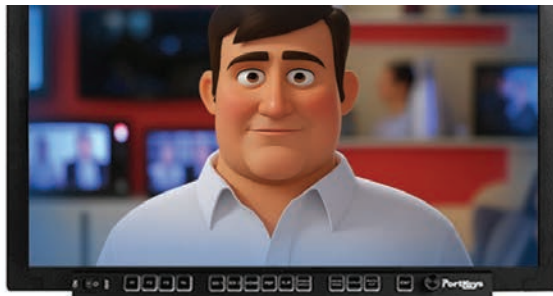
חנה קטן
chanakatan@gmail.com

נוסבאום כמקרה מבחן

שלה החולה אמר לה שהוא יילחם על חייו עד הסוף. אני שמח שאני נותן תקווה לאחרים, זה מוסיף כוח למאבק שלי". אבל כנראה שהתקשורת לא הפנימה זאת, ובשבילה דמות שאינה קרובה למושלמת לא תעבור מסך. וכך מופיע נוסבאום בימים אלו כאשר הוא נראה בריא ומדבר באופן רהוט, ממש כמו פעם. כיצד זה קרה? בעזרת בינה מלאכותית. דמותו משודרת בשידור חי בעזרת הולוגרמה מבוססת AI שמאזנת ומשפרת את תמונתו לעיני הצופים, וגם הדיבור שלו מגיע לאוזניהם כשהוא משופר. אני חושבת שיש פה מסר בעייתי מאוד. האם כולנו חייבים להיות מושלמים בגוף ובמראה, כדי להיות ראויים להופיע על המסך ולהעביר את המסרים שלנו? בכל דיון אתי על איכות חיים של נכים או על המתת חסד או על הפלת עובר במעי אימו, בשני קצוות החיים, אני נזכרת ברחמים מלמד ז"ל, שסבל מאותה מחלה, ALS, וחי שנים רבות במצב שבו הוא מחובר למכונת הנשמה, מוזן מלאכותית, ויכול להניע רק עפעף אחד בכל גופו. ועם כל זה, הוא היה מלא בחיות. לא הייתה דמות כמוהו שהראתה לעיני כול שערך החיים הוא ממש אין-סופי.

סיפורו של נר שבת. הדיון הזה רלוונטי לא רק בשאלות של סוף החיים. ישנן שאלות בנושא איכות החיים שעולות בנקודת תחילת החיים, שבה עוסק מקצוע המיילדות. הרי ניתן היום להתבונן בעובר בעזרת בדיקת עלי-קול (אולטרסאונד), ולאתר מומים קלים יחסית כמו מום זעיר בגפה של העובר או הרחבה קלה של אגן הכליה שלו. מקובל אז לערב את ההורים לעתיד ולעיתים גם לעודד אותם לשקול את המשך ההיריון, בהנחה שהעובר בוודאי יחיה חיים אומללים. לטענה הזאת יש שם משפטי, "הולדה בעוולה", כאילו מי שמונע את סיום חייו של העובר המסכן הזה גורם לו עוול בכך שהוא זכה לחיים. אבל אין לנו זכות לקבוע מהי איכות חייו של האחר ולמה הוא זכאי. ובוודאי שחשוב להדגיש זאת כאשר נוסף כל כך הרבה פצועים, גיבורי מלחמה, עם אתגרים גופניים, בולטים לעין וכמוסים. הפצועים הללו הם חלק מציבור שבשבילו איכות החיים היא נתינה לעם ישראל, חיים שהיומיום שלהם גדוש באיכות שקשה לא להתפעם ממנה. והנה סיפור קטן שסיפרה לי אחת מהמטופלות שלי, שגרה ביישוב בבנימין. בשבת שעברה היא שכחה לצערה להדליק נרות שבת, וזכרה שעל פי המנהג היא צריכה להדליק כל חייה נר נוסף בגלל השכחה הזאת. היא ניגשה עם השאלה לרב היישוב. הרב שאל למה לא הספיקה להדליק את הנרות בזמן, והיא ענתה: "בעלי מפקד פלוגה במילואים באזור עזה כבר חודשים רבים וכמעט לא היה בבית, והוא אמר שיגיע השבת הביתה. ארגנתי את הבית ואת הילדים, ושעה לפני שבת הוא הודיע שיש פעילות דחופה והוא לא יוכל להגיע. דיברנו כמה דקות, והוא בירך אותי ואת הילדים. לקח לי כמה דקות להתאושש, ואחר כך פניתי לסדר את הדברים האחרונים כשאני עצובה ומאוכזבת. כשבאתי להדליק נרות, ראיתי לצערי בחלון את השמש שוקעת". אמר לה הרב: "את פטורה לחלוטין מהדלקת נר נוסף. אבל אולי כדי להזכיר את הגבורה שלך בתקופה הזאת, איך ששמרת על הבית ועל הילדים ועל הרוח של ביתך ושל בעלך, תדליקי נר נוסף אבל לכבודך, לא כקנס על שכחה. לא זה המקרה", אמר לה הרב, ובעיניו נצצה דמעה. ●

איור: עדי דוד

וכך מופיע משה נוסבאום בימים אלו כאשר הוא נראה בריא ומדבר באופן רהוט, ממש כמו פעם. דמותו משודרת בשידור חי בעזרת הולוגרמה מבוססת AI שמאזנת ומשפרת את התמונה שלו לעיני הצופים, וגם הדיבור שלו מגיע לאוזניהם כשהוא משופר. אני חושבת שיש פה מסר בעייתי מאוד. האם כולנו חייבים להיות מושלמים בגוף ובמראה כדי להיות ראויים להופיע על המסך?

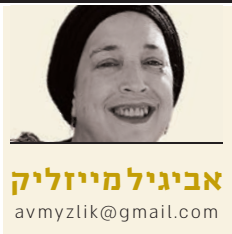
טקס קבורה למכונית. אם אתה אדם נוסטלגי, הפרידה מחפצים עלולה להיות קשה. לפעמים יהיה קשה להיפרד אפילו מרכב. משפחה אחת מהודו, נוסטלגית במיוחד, החליטה להיפרד מהמכונית שלה בטקס קבורה מסורתי, כאות תודה על הסיוע שהעניקה להם במשך עשרים שנה. בטקס הקבורה של המכונית השתתפו יותר מאלף איש שצפו במכונית העטורה בקישוטים ובשרשראות לכבוד האירוע, מורדת אחר כבוד אל הקבר הגדול שהוכן בשבילה בעומק האדמה. אני מודה על כך שהרכב שלנו שכור, כך שאחרי שנתיים הוא חוזר לליסינג בלי רגשי נוסטלגיה.

טקס קבורה דומה התרחש לפני כמה שנים כאשר המיליונר הברזילאי סקרפה הודיע ברשתות החברתיות כי הוא עומד לקבור את מכונית היוקרה שלו כדי שיוכל להשתמש בה בעולם הבא לאחר מותו. הפוסט חולל סערה, ולאחריו חשף המיליונר כי הוא פרסם את הדברים כדי לעורר מודעות לחשיבות תרומת איברים. לדידו, אם קבורה של רכב היא אכן אבסורדית, אז לקבור איברים יקרי ערך שיוכלים להציל חיים רבים - זה עוד יותר אבסורדי.

היכנון לרכב האוטונומי. בקרוב ניפרד כולנו מהמכוניות שלנו. המכונית האוטונומית צפויה להפוך לחלק מחיינו, כך שגם אחרי תורנות לילה מתישה יוכל מתמחה צעיר להגיע הביתה בבטיחות במכוניתו הפרטית. המכונית האוטונומית מצוידת בחיישנים חדישים, שרק חלקם קיימים היום במכוניות רגילות, והנסיעה תהיה מהירה ובטיחותית יותר, זולה וזמינה יותר ותחסוך לנו זמן יקר.

אומנם בגלל הצורך ברגולציה התהליך מתעכב, כי הגורמים בשרשרת האישורים רוצים לוודא שאם תהיה תקלה בתפעול המכוניות הללו תהיה לכך כתובת מתאימה. צריך גם להוכיח בביטחון שהמכונית האוטונומית אכן תביא לשיעור תאונות נמוך בהשוואה למכוניות עם נהג אנושי, ונראה שיידרש זמן רב כדי להוכיח זאת. אבל גם אם העניין יידחה קצת, אין ספק שבעוד כמה שנים יהיו בכל רחוב ובכל כביש מכוניות אוטונומיות, שתחלפנה את המכוניות הרגילות, כמו שהרכב הממונע דחק את הסוסים לשוליים. המהפכות הטכנולוגיות הללו, מבוססות הבינה המלאכותית, צפויות לשבור שיאים.

לא עובר מסך. והנה מקרה מרגש ואקטואלי שפורסם לאחרונה, המערב את טכנולוגיית הבינה מלאכותית. לפני כשנתיים הודיע השדרן הוותיק משה נוסבאום שאובחנה אצלו מחלת ניוון שרירים קשה, ALS, והיא גורמת לו לקושי בתנועה ובדיבור ומצבו הולך ומידרדר. כעבור זמן הוא הפסיק לשדר בטלוויזיה בגלל חוסר היכולת לדבר באופן ברור. אני הצטערתי על כך שהוא הפסיק לשדר, כאישה וכרופאה. ההופעה שלו עם מגבלת הדיבור הייתה בעיניי שיעור בשבילנו בהכלה של אתגרים גופניים למיניהם, שמופיעים אצל האחר. בריאיון שנערך עימו נשאל נוסבאום בין השאר האם ישקול לגרום לעצמו המתת חסד מוקדמת אם מצבו הרפואי ימשיך להידרדר, והוא ענה: "עכשיו אני קולט בפעם הראשונה שגם אני עושה משהו למען אותו ציבור של בעלי מוגבלויות, וזה כבוד גדול לי. אני מבין ומרגיש בתגובות שאני מקבל ביום-יום את החשיבות של ההופעה שלי על המסך הקטן. אישה בשוק שפגשתי אמרה לי שבזכותי אבא

הקץ לבורקסים

האישה הצעירה שהגיעה אליו הייתה כבר על סף קריסה פיזית מרוב עומס שלא איפשר לה תזונה מאוזנת. התכנית החלה כשהיא החליטה שמדובר בהשקעה ששכרה בצידה

היא ענתה. "יופי, זה כל מה שצריך. הדרך לעשות שינוי היא קודם כול למצוא את הרצון הפנימי שלך להשקיע בעצמך, דחף פנימי אמיתי לאפשר לעצמך להרגיש טוב יותר. כי אין מה לעשות, שינוי תמיד דורש זמן ותשומת לב. ברגע שתסכימי להתחבר לרצון - תראי איך הסייעתא דשמיא תגיע. עכשיו, בואי נכין דף עם רשימת המאכלים שאת אוכלת בדרך כלל".

יחד עברנו על כל מה שרינה רשמה, הקפנו בעיגול שניים או שלושה דברים בריאים שהיא בכל אופן אכלה וסימנו איקס ליד כל השאר. לאחר מכן התחלנו לחשוב על פתרונות מתאימים: הכנת אוכל בלילה לפני היציאה לעבודה, שיחה עם אימה ותכנון של אכילה שבועית. מרקי ירקות, סנדוויצ'ים בריאים, ארוחה ערב חמה ועשירה, מתכונים חירום מהירים שאפשר להכין כשיש מעט זמן, עוגיות בריאות וחטיפי בריאות שהיא תכין פעם בשבוע לעצמה. נשנושים טובים שקל לקנות כמו אגוזים, שקדים, פירות יבשים, גרנולה, יוגורט ועוד הרבה רעיונות אחרים.

ברגע שרינה החליטה להפסיק לחפש קסמים והסכימה לתת לצרכים שלה זמן ומקום - פתאום הדברים נראו אחרת. היא מצאה כמה רעיונות מוצלחים, וראינו שאחרי הכול לא מדובר בהשקעה של זמן ארוך במיוחד. ברגע שהיא החליטה לעזור לעצמה - הכול נראה אחרת. ●

רינה לא היססה לרגע: "ההרגשה שאני לא מפסיקה לאכול ובעצם לא אוכלת כלום. כמעט לאורך כל היום אני אוכלת שטויות, ובסוף מרגישה פשוט רע עם עצמי. אפילו פיזית, יש לי הרבה פעמים בחילות בלילה". "אוקיי, זה מאוד מובן", עניתי. "ועוד שאלה לפני שנמשיך: כמה זמן נראה לך שתסכימי להשקיע בכל יום כדי לשנות את המצב?" "אני חייבת להשקיע זמן?" היא נאנחה בייאוש. "אין אפשרות פשוט לקנות דברים אחרים, או לא יודעת מה... החיים שלי עמוסים כל כך גם ככה! אני לא יכולה להוסיף לעצמי עוד מטלות".

"אני מבינה את זה, אבל חשוב שתביני שבאמת אין לי פתרונות קסם, ובלי השקעה מסוימת של זמן ומחשבה בנושא - זה פשוט לא ילך. אני שומעת שאת מאוד עמוסה. אבל אילו הייתי אומרת לך עכשיו שבהשקעה של זמן קצוב בכל יום תרוויחי באופן ודאי סכום כסף גדול, היית מוכנה לכך?"

"ברור", צחקת רינה, "מי לא היה מסכים? ברור ששווה להשקיע בשביל רווח ודאי!"

"זאת הנקודה בדיוק", אמרתי, "תמורת השקעה מסוימת שלך בעצמך, אני מציעה לך להרוויח רווח ודאי! רווח של בריאות, כוחות, הרגשה טובה, אפילו ברכה בזמן, כי אין לי ספק שחלק מתחושת העומס שאת חשה נובע מצורת האכילה שלך. מה דעתך?"

"כנראה שאני מוכנה להשקיע זמן מסוים, לא ארוך, אבל מוכנה",

רינה הגיעה אליו דרך בתי. שתיהן חברות טובות, ולא פעם היא שמעה ממנה דיבורים בהקשר של תזונה בריאה, עד שלבסוף העזה לשאול האם אסכים לשוחח איתה מעט. אז פינתי את הערב, ישבנו שלושנו והתחלנו לדבר.

"האמת שאני פונה אלייך כי כבר תקופה ארוכה אני רוצה לשנות את צורת האכילה שלי. אני אוכלת גרוע, בעיקר עם הלימודים הארוכים שנגמרים מאוחר. גם כשאני כבר מגיעה הביתה יש לי עיסוקים רבים, ובזמן הקצר שנותר לי אין לי כוח לבשל. כך יוצא שאני פחות אוכלת ויותר חוטפת, מנשנשת מהמקרר ומשארייות ארוחת הצהריים, קונה לאורך היום בורקסים, עוגות קנויות, חטיפים מלוחים ומתוקים ושותה המון קפה, וזה לא משפיע עליי טוב. מאז תחילת החורף חליתי כבר ארבע פעמים במחלות חורף. קשה לי להאמין שבמצבי הנוכחי אוכל לשנות משהו, אבל הבת שלך חשבה שכן תוכלי לעזור לי. בגלל זה הגעתי אלייך, אולי יש לך איזה פתרון קסם בשבילי", חייכה רינה.

בלי קסמים

"כל הכבוד לך שבאת, רינה, ואני מקווה שנצליח, בלי קסמים, לעזור לך ככל האפשר. קודם כול, בואי תנסו לבדוק עם עצמך, מה הדבר שהכי מפריע לך כרגע באופן האכילה שלך?"

צילום: שושי סירקיס

קארי ירקות וחלה קוקוס עם אורז בסמל

 8-6 מנות	 מנ הבישול הקארי: 30 דקות	 מנ הבישול האורז: 12 דקות	 דרגת קושי קלה
---	--	--	---

אני כל כך אוהבת קארי! תבשיל בריא ומלא טעמים עשירים ופיקנטיים. המטבח ההודי פשוט יודע איך להשתמש בתבלינים באופן הכי טעים ומדויק שיש, ולוקח את מנת הירקות הפשוטה הזאת והופך אותה לחגיגה. המתכון אינו מסובך כלל, רק יש לו רשימת תבלינים קצת יותר ארוכה מהרגיל. שווה לקנות אותם, כי אחרי שתעשו פעם אחת קארי - תרצו לעשות עוד ועוד. אפשר כמובן לגוון עם הירקות ולהתאים אותם למה שיש בבית.

- 3 כוסות אורז בסמל
- מלח
- לתבשיל:
- 3 כפות שמן
- 4 שיני שום כתושות
- חצי כפית ג'ינג'ר טרי, קלוף ומחורר (לא חובה)
- כרישה אחת, חצויה לאורך וחתוכה
- לפרוסות (אפשר בצל במקום הכרישה)
- 2 בטטות קלופות ופרוסות לאיזולים
- 2 עגבניות קצוצות
- 2 פלפלים אדומים
- כוס אפונה ירוקה
- דלעת ארמונים קלופה בלי הזרעונים ופרוסה לפרוסות
- 3 כפות כוסברה קצוצה
- כף גדושה אבקת קארי
- חצי כפית כורכום
- חצי כפית כמון
- רבע כפית צ'ילי זרוס
- חצי כפית כוסברה טחונה
- 250 מ"ל חלה קוקוס או קרם קוקוס
- מלח ופלפל

מכינים את האורז: שמים את האורז הבסמטי בסיר קטן עם מלח ו-6 כוסות מים. מביאים לרתיחה, מכסים ומגמיכים את האש. מבשלים 12 דקות בדיוק. מכבים את האש ומשאירים את המכסה סגור עוד 5-10 דקות. מאווררים את האורז בעזרת מזלג כדי שהוא יהיה אחד אחד.

מכינים את הקארי: בסיר בינוני שמים את השמן, השום והג'ינג'ר ומטגנים דקה. מוסיפים את הכרישה ומערבבים. מטגנים 2-3 דקות, מוסיפים את שאר הירקות ומערבבים, מטגנים דקה או שתיים. מוסיפים את כל התבלינים וחלב הקוקוס, וממלאים במים עד גובה הירקות. מביאים לרתיחה, מגמיכים את האש ומבשלים 25-30 דקות, עד שהירקות רכים. מגישים את האורז ותבשיל הירקות יחד, ומפזרים כוסברה קצוצה מלמעלה.

תואר שני במכללה ירושלים

מובילים במספר הסטודנטים מבין כלל המכללות בארץ!

93% מסיימים את התואר השני
מיד בסיום תקופת הלימודים

מסלולים נפרדים
לנשים ולגברים

למידה היברידית
(רוב המפגשים בזום)

1+1
תואר ולימודי תעודה

הוראת מחשבת ישראל ותושב"ע

לגברים - מסלול לרבני קהילות
לנשים - כלים בגישור, טיפוח רגשי

"וכל חכם
לב בכס
יבואו
ויעשו..."
שמות, להי

ניהול וארגון מערכות חינוך

מיומנויות וסימולציות בניהול,
הובלת צוותים, עיצוב זהות ניהולית

"כרועה
עדרו
ירעה...
עלות
ינהל"
ישעיהו, מ,א

מי אני?

שנה אחת! 3 סמסטרים < יום בשבוע*

הוראת מתמטיקה/ מדעים

דגשים טכנולוגיים - מעשיים
גישות מתקדמות

"אל
תסתכל
בקנקו
אלא במה
שיש בו"
אבות, ד,כ

ייעוץ חינוכי

ייעוץ בית ספרי / פרטי / קהילתי
/ הדרכת הורים
*לימודים עד פסח תשפ"ז

"אין
הדבר
תלוי
אלא ב"י"
עבודה זרה,
יז

